31968L0414

PADOMES DIREKTĪVA
(1968. gada 20. decembris),
ar ko EEK dalībvalstīm uzliek pienākumu uzturēt jēlnaftas un/vai naftas produktu obligātas rezerves

(68/414/EEK)

EIROPAS KOPIENU PADOME,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas kopienas dibināšanas līgumu, un jo īpaši tā 103. pantu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu,

ņemot vērā Eiropas Parlamenta atzinumu [1], tā kā pieaug importētas jēlnaftas un naftas produktu nozīme Kopienas apgādē ar enerģiju;

tā kā jebkuras, pat īslaicīgas grūtības, kuru dēļ samazinās no trešām valstīm ievesto naftas produktu krājumi, var radīt nopietnus Kopienas saimnieciskās darbības traucējumus;

tā kā Kopienai šā iemesla dēļ jābūt spējīgai šādos gadījumos novērst vai vismaz samazināt kaitīgas sekas;tā kā krīze krājumu papildināšanā var rasties pēkšņi un tā kā šā iemesla dēļ ļoti svarīgi uzreiz noskaidrot, kādi līdzekļi vajadzīgi, lai varētu izlīdzināt iespējamo deficītu;

tā kā šajā nolūkā dalībvalstīs ir jāpalielina jēlnaftas un naftas produktu apgādes drošība, izveidojot un uzturot svarīgāko naftas produktu obligāti vajadzīgās rezerves;

tā kā vietējā ražošana palīdz nodrošināt apgādi;tā kā ražošanas apstākļi Kopienā un labāk nodrošināta apgāde, ko dod šāda ražošana, attaisno to, ka dalībvalstis rezervju uzturēšanai var maksimāli izmantot importu,

IR PIEŅĒMUSI ŠO DIREKTĪVU.

1. pants

Dalībvalstis pieņem tādus normatīvus vai administratīvus aktus, kas var būt vajadzīgi, lai saskaņā ar 2. un 7. pantu vienmēr uzturētu savas naftas produktu rezerves visām 3. pantā uzskaitītajām naftas produktu kategorijām tādā apjomā, kas valstī vismaz 65 dienas atbildis dienas caurmēra patēriņam iepriekšējā kalendārā gadā.

To iekšējā patēriņa daļu, ko nosedz attiecīgajā valstī uz vietas ražotie naftas derivāti, var atrēķināt no minētā patēriņa, bet ne vairāk kā 15 % apjomā.

Degvielas krājumus, kas atrodas jūras kuģos, neņem vērā iekšējā patēriņa aprēķinos.

2. pants

Ciktāl tas nav pretrunā ar 1. pantu, dalībvalstis var atbrīvot uzņēmumus no pienākuma glabāt aiztures apjomam, kas mazāks par to naftas produktu kopapjomu, kuru šie uzņēmumi saražo no pašu valstī iegūtas jēlnaftas.

3. pants

Aprēķinot iekšējo patēriņu, ņem vērā šādas produktu kategorijas:

— benzīns un aviācijas degviela (aviācijas benzīns un benzīna tipa reaktīvo dzinēju degviela),

— gāzeļļa, dīzeļdegviela, petroleja un petrolejas tipa reaktīvo dzinēju degviela,

— kurināmais mazuts.

4. pants

Dalībvalstis iesniedz Komisijai saskaņā ar 5. un 6. pantu sastādītu statistikas pārskatu par rezervēm katra ceturkšņa beigās un uzrāda, cik caurmēra patēriņa dienām iepriekšējā kalendārā gadā atbilst šīs rezerves. Šāds pārskats jāiesniedz deviņdesmit dienās pēc ceturkšņa beigām.

5. pants

Rezervju statistikas pārskatā, kas paredzēts 4. pantā, gatavos produktus uzskaita atbilstīgi to faktiskajam svaram tonnās. Jēlnaftu un tās starpproduktus uzskaita:

[1] OV 20, 06.02.1965., 330./65. lpp.

— proporcionāli katras kategorijas produktu daudzumam, kas iepriekšējā kalendārā gadā naftas pārstrādes rūpnīcās iegūts attiecīgajā valstī, vai

— pamatojoties uz attiecīgās valsts naftas pārstrādes rūpnīcu ražošanas plānu kārtējam gadam, vai

— pamatojoties uz attiecību starp to produktu kopapjomu, kas iepriekšējā kalendārā gadā saražoti attiecīgajā valstī un uz ko attiecas pienākums uzturēt rezerves, un attiecīgajā gadā izlietoto jēlnaftas kopapjomu. Iepriekšminētais neattiecas vairāk kā uz 10 % no obligātā kopapjoma pirmajai un otrajai kategorijai (benzīnam un gāzeļļām) un ne vairāk kā uz 50 % trešajai kategorijai (kurināmajam mazutam).

Ja sajaucamas sastāvdaļas paredzēts pārstrādāt 3. pantā uzskaitītajos produktos, to vietā var uzskaitīt produktus, kam tās paredzētas.

6. pants

1. Aprēķinot 1. pantā paredzēto obligāti vajadzīgo rezervju apjomu, statistikas pārskatā aplūko tikai to daudzumu, kas pilnībā būtu dalībvalsts rīcībā, ja sāktos naftas apgādes grūtības.

Kā paredzēts 2. punktā, šīm rezervēm jāatrodas attiecīgās valsts teritorijā.

2. Īstenojot šo direktīvu, vienas dalībvalsts teritorijā var izvietot rezerves citā dalībvalstī reģistrētu uzņēmumu vajadzībām, ja šo valstu valdības par to īpaši vienojas.

Šādos gadījumos dalībvalsts, kuras teritorijā glabājas rezerves, nedrīkst pretoties to pārvietošanai uz citām dalībvalstīm. Tā, cik iespējams, pārbauda šādas rezerves, bet neietver tos savos statistikas pārskatos. Dalībvalsts, kuras vajadzībām glabā šīs rezerves, var ietvert tās savos statistikas pārskatos.

Šā punkta pirmajā daļā minēto nolīgumu projektus sūta Komisijai, kas attiecīgajām valdībām var darīt zināmas savas piezīmes. Kad šādus nolīgumus noslēdz, tos dara zināmus Komisijai, kas par tām informē pārējās dalībvalstis.

Nolīgumus noslēdz, ievērojot šādus nosacījumus:

— tai jāattiecas uz jēlnaftu un visiem naftas produktiem, uz ko attiecas šī direktīva,

— tajā jānorāda procedūras, kā pārbaudīt un noteikt esošās rezerves,

— tā vienmēr jānoslēdz uz nenoteiktu laiku,

— tai jānosaka, ja gadījumā, ja paredzēta iespēja vienpusēji anulēt nolīgumu, tas nav spēkā gadījumā, ja sākas apgādes krīze, un Komisija katrā ziņā jau iepriekš saņem informāciju par jebkura nolīguma anulēšanu.

3. Ievērojot 1. punktu, rezervēs var ieskaitīt:

— krājumus, kas atrodas uz naftas tankkuģiem ostās, ja tie paredzēti izkraušanai un ostas formalitātes ir nokārtotas,

— krājumus, kas atrodas izkraušanas ostās,

— krājumus, kas atrodas rezervuāros naftas cauruļvadu sākumā,

— krājumus, kas atrodas naftas pārstrādes rūpnīcu rezervuāros, izņemot krājumus caurulēs un pārstrādes rūpnīcās,

— krājumus, ko glabā pārstrādes rūpnīcas, importētājas firmas, noliktavu vai vairumtirdzniecības firmas,

— krājumus, ko glabā liela apjoma patērētāji saskaņā ar attiecīgās valsts likumiem, kas attiecas uz pienākumu uzturēt pastāvīgus krājumus,

— krājumus, ko glabā liellaivās un piekrastes kuģniecības kuģos, ko izmanto pārvadājumiem valsts iekšienē, ciktāl kompetentas iestādes var pārraudzīt šos krājumus, un ar noteikumu, ka tie ir tūlīt pieejami.

Statistikas pārskatā attiecīgi neietver:vietējo jēlnaftu, kas vēl nav iegūta, krājumus, kas paredzēti jūras kuģu degvielai, krājumus, kas atrodas tieši tranzītā, izņemot 2. punktā minētos krājumus, krājumus cauruļvados, autocisternās un dzelzceļa cisternās, sadales punktu tvertnēs, kā arī krājumus, kas pieder maziem patērētājiem. Arī bruņoto spēku glabātos krājumus un tos krājumus, ko bruņotiem spēkiem glabā naftas sabiedrības, neietver statistikas pārskatā.

7. pants

Ja Kopienā rodas naftas piegādes grūtības, Komisija pēc jebkuras dalībvalsts lūguma vai pēc pašas ierosmes sarīko dalībvalstu apspriedi.

Izņemot īpaši steidzamus gadījumus vai gadījumus, kad jāapmierina niecīgas vietējās vajadzības, dalībvalstis pirms minētajām apspriedēm atturas samazināt savas rezerves līdz apjomam, kas būtu mazāks par obligāto minimumu.

Dalībvalstis informē Komisiju par jebkuru savu rezerves krājumu samazinājumu un cik vien iespējams drīz dara zināmu:

— dienu, kad rezervju apjoms ir kļuvis mazāks par obligāto minimumu,

— šāda samazinājuma iemeslus,

— pasākumus rezervju atjaunošanai, ja tādus veic,

— ja iespējams, vērtējumu tam, kā var mainīties rezervju stāvoklis, kamēr tās paliek mazākas par obligāto minimumu.

8. pants

Šīs direktīvas paredzētās rezerves izveido iespējami drīz pēc tās izziņošanas, bet ne vēlāk kā 1971. gada 1. janvārī.

Dalībvalstis informē Komisiju par šajā sakarā veiktajiem pasākumiem.

9. pants

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

Briselē, 1968. gada 20. decembrī

Padomes vārdā —

priekšsēdētājs

V. LATTANZIO